

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 6 października 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt X P 478/20 z powództwa M. S. przeciwko (...) (...)w Warszawie, o odszkodowanie, w punkcie 1 oddalił powództwo, zasądził od powódki M. S., na rzecz pozwanego (...) w Warszawie kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (punkt 2).

Sąd Rejonowy wydał powyższe orzeczenie, w oparciu o następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. była zatrudniona w (...) w Warszawie, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2016 roku, na stanowisku inspektora w pełnym wymiarze czasu pracy, w okresie od dnia 1 sierpnia 2016 roku w celu zastępstwa nieobecnego pracownika.

Następnie strony zawarły umowę o pracę na czas określony – od dnia 13 marca 2017 roku do dnia 12 marca 2018 roku. Powódka została zatrudniona na stanowisku stażysty bez zmiany wymiaru czasu pracy.

W dniu 4 kwietnia 2017 roku strony zawarły porozumienie zmieniające warunki pracy z dotychczasowego stanowiska stażysty na stanowisko inspektora.

Ostatecznie podstawę zatrudnienia powódki stanowiła umowa o pracę zawarta w dniu 31 października 2017 roku na stanowisku inspektora na czas nieokreślony.

Powódka wykonywała obowiązki w oddziale gospodarczym i w komórce inwentarza. Do powódki należało przyjmowanie na stan nowych składników majątku, rejestrowanie ich w systemie SAP, oznakowywanie składników. M. S. nie zajmowała się likwidacją składników majątkowych.

Kierownik Oddziału (...) (...)w Warszawie złożyła wniosek do (...) o przeniesienie powódki ponieważ, nie wywiązywała się ze swoich obowiązków. Podczas wracania uwagi przez przełożoną powódka, naskakiwała, krzyczała na nią. Powódka miała do przygotowania oznakowanie wszystkich składników, czego nie dokonała w całości. Termin wykonania tego zadania był przewidziany do 15 września gdyż od 1 października 2019 roku miała rozpocząć się inwentaryzacja. Powódka zapewniała, że wszystko jest zrobione. W dniu 15 października Kierowniczką Oddziału (...) zorientowała się, że wiele rzeczy jest nieoklejonych.

Oświadczeniem z dnia 27 grudnia 2018 roku pracodawca wypowiedział powódce dotychczasowe warunki umowy o pracę odnośnie stanowiska. Jako przyczynę wskazano zmianę komórki organizacyjnej oraz zakresu powierzonych obowiązków służbowych.

Po upływie okresu wypowiedzenia powódce zaproponowano nowe warunki umowy o pracę – stanowisko sekretarza sądowego.

Wydziały w (...) w Warszawie zgłaszały zapotrzebowania na pracowników. W (...)była wyjątkowa sytuacja, są duże braki kadrowe.

Z powodu trudnej sytuacji kadrowej pogłębionej dodatkowo strajkiem pracowników wymiaru sprawiedliwości, zostały zmienione stanowiska innych pracowników sądu. Pracownicy oddziałów zostali przeniesieni na stanowiska sekretarzy sądowych wraz ze skierowaniem do pracy w wydziałach.

Wynagrodzenie powódki liczone, jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.600 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, że powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie powołanych dowodów, na które składały się zarówno dokumentacja zgromadzona w aktach przedmiotowej sprawy, zeznania świadka I. Ś..

Według(...) I instancji wskazanie przyczyny (przyczyn) wypowiedzenia przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w jej (ich) granicach. Inaczej rzecz ujmując, okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie decyzji o wypowiedzeniu stosunku pracy (jego warunków), a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za słusznością wypowiedzenia.

Sąd meriti podkreślił, że dał wiarę zeznaniom świadka I. Ś. w zakresie, w jakim wskazywała na okoliczności trudnej sytuacji kadrowej w(...), a także w zakresie niewywiązywania się przez powódkę z obowiązków oraz niestosowego zachowania względem przełożonej, co mogło być dodatkowym impulsem do wybrania właśnie powódki w świetle konieczności zapewnienia obsady kadrowej w sekretariatach.

W tak ustalonym stanie faktycznym, i po dokonanej powyżej ocenie dowodów, Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Według Sądu I instancji, wypowiedzenie zmieniające warunki pracy lub płacy albo pracy i płacy przewidziane jest w art. 42 k.p. Celem głównym tego oświadczenia jest zmiana treści stosunku pracy, w zakresie, jaki wskazano w wypowiedzeniu. Rozwiązanie tego stosunku stanowi jedynie alternatywną możliwość. Wskazany przepis nakazuje do tego oświadczenia woli stosować w sposób odpowiedni normy o wypowiedzeniu umowy o pracę.

W związku z powyższym, wypowiedzenie zmieniające umowę o pracę zawartą na czas nieokreślony winno spełniać warunki określone w art. 30 k.p. – przede wszystkim powinno być uzasadnione. Przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę powinna być prawdziwa i konkretna, zaś okoliczności uzasadniające wypowiedzenie umowy o pracę powinny istnieć najpóźniej w dacie złożenia pracownikowi oświadczenia woli o wypowiedzeniu zmieniającym umowę o pracę. Wymóg istnienia uzasadnionych powodów wypowiedzenia stanowi materialnoprawną przesłankę dopuszczalności wypowiedzenia, ograniczającą pod względem prawnym swobodę wypowiedzania warunków pracy i płacy.

Przyczyna wypowiedzenia powinna, więc, być wskazana w taki sposób, by możliwe było sprawdzenie jej istnienia i zasadności. Za spełnienie tego warunku należy uznać wskazanie faktów i rzeczowych okoliczności dotyczących osoby pracownika, jego zachowania lub postępowania w procesie pracy, zdarzeń – także niezależnych od niego – mających wpływ na decyzję pracodawcy.

Konkretność przyczyny zdaniem Sądu Rejonowego nie polega na jej opisaniu w sposób szczegółowy. Chodzi o precyzyjne wskazanie co jest przyczyną wypowiedzenia, ponieważ w przypadku ewentualnej (...)ta właśnie skonkretyzowana przyczyna będzie podstawą dla oceny, czy wypowiedzenie (w okolicznościach danej sprawy) było uzasadnione. Natomiast stopień uszczegółowienia stawianych pracownikowi zarzutów będzie już zależał od tego, jaka przyczyna została pracownikowi podana i jakie są uwarunkowania konkretnego przypadku. (wyrok SN z dnia 19 lutego 2009 roku w sprawie II PK 156/08, LEX 736723).

Pracodawca, wypowiadający umowę o pracę, nie narusza przepisu art. 30 § 4 k.p., jeżeli pracownik jest świadomy tego, z jakich powodów dochodzi do jego zwolnienia. Istotne jest, jedynie to, aby z oświadczenia pracodawcy wynikało, w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi, który uzasadnia rozwiązanie stosunku pracy. Tak, więc, pracodawca nie ma obowiązku sformułowania przyczyny wypowiedzenia w sposób jak najbardziej precyzyjny, szczegółowy i drobiazgowy, z powołaniem opisów wszystkich faktów i zdarzeń, dokumentów, ich dat oraz wskazaniem poszczególnych działań, czy zaniechań, składających się w ocenie pracodawcy na przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę zawartą na czas nieokreślony (wyrok SN z dnia 22 marca 2016 roku w sprawie I PK 100/15, LEX 2019497).

Sąd I instancji podkreślił przy tym, że powyższe stanowiska dotyczą, co prawda, wypowiedzenia definitywnego stosunku pracy dokonywanego przez pracodawcę, jednakże na mocy art. 42 §1 k.p. winny one być stosowane odpowiednio do złożonego przez pracodawcę wypowiedzenia zmieniającego warunki pracy i płacy.

Zakres przedmiotowy wypowiedzenia zmieniającego, wyznaczony jest dwiema przesłankami. Po pierwsze, w tym trybie dokonywane są zmiany warunków zatrudnienia na niekorzyść pracowników. Po drugie, wypowiedzenie zmieniające jest konieczne, jeśli zmiana dotyczy wynikających z umowy warunków pracy i płacy. Chodzi tu z pewnością o te składniki treści stosunku pracy, które strony powinny określić w umowie (zwłaszcza rodzaj pracy i wysokość wynagrodzenia za pracę), ale również o inne, które strony uzgodniły, korzystając z autonomii woli stron realizowanej w zgodzie z art. 18 k.p., i które w związku z tym są dla stron podmiotowo istotne. (Z. Góral [w:] Kodeks pracy. Komentarz. Tom I. Art. 1-113, wyd. V, red. K. W. Baran, Warszawa 2020, art. 42, WKP 2020).

Sąd Rejonowy podniósł, że w przedmiotowym postępowaniu, powódka podnosiła, że wypowiedzeniem zmieniającym warunki umowy o pracę została przeniesiona na niższe stanowisko(...)

Zgodnie z treścią załącznika nr 1 do Rozporządzenia (...)z dnia 3 marca 2018 roku w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników (...)oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz.U.2017.485) stanowisko (...) należy do grupy stanowisk wspomagających pion orzecniczy. Stanowisko inspektora, natomiast należy do grupy pozostałych stanowisk wspomagających, które nie należy do pionu orzecniczego. Nazewnictwo stanowisk zależy od tego, czy pracownik pełni swoje obowiązki w wydziale czy oddziale (...) Podkreślić należy, że zgodnie ww. rozporządzeniem wynagrodzenie obu stanowisk jest jednakowe. Co za tym idzie stanowisko inspektora oraz sekretarza można uznać za równorzędne.

Powódka zarzuciła, również, przeniesienie jej na stanowisko sekretarza oraz zmiana obowiązków stanowiły wobec niej szykanę z powodu odmowy łamania prawa w postaci fałszowania inwentaryzacji środków trwałych i wyposażenia.

Sąd meriti podkreślił, że z ustaleń wynika, iż na podjęcie decyzji o wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy mogła mieć wpływ ocena pracy powódki na wcześniej zajmowanym stanowisku, a raczej uwagi do jej pracy związane z niewykonywaniem poleceń służbowych. Niemniej przeniesienie M. S. na stanowisko (...)miało na celu wsparcie pionu (...)(...) w Warszawie dotkniętym brakami kadrowymi.

Należy, również, podkreślić, iż powódka była jednym z wielu pracowników, przeniesionych z oddziałów na stanowisko sekretarza wraz ze zmianą przydziału służbowego. W związku z powyższym w tym przypadku nie można stwierdzić, iż decyzja o przeniesieniu powódki na stanowisko sekretarza było działaniem, mającym na celu intencjonalne zdegradowanie i szykanę w stosunku do powódki. Tego rodzaju działania(...)zdeternowane były utrudnioną pracą w związku brakami pracowników w(...)

Na chwilę składania oświadczenia o wypowiedzeniu, przyczyna, wskazana w piśmie, była prawdziwa, jasna i konkretna, w związku z powyższym, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając obowiązek ich zwrotu od powoda, jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego. Na koszty poniesione przez pozwanego złożyły się wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika w kwocie 2700 złotych – § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

Apelację od w/w wyroku, złożyła strona powodowa i zaskarżyła w/w wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. braku możliwości obrony swoich praw przez powódkę polegających na niedopuszczeniu do zeznań w sprawie powódki, nieuwzględnienie dowodów w sprawie złożonych przez powódkę, a tym samym weryfikacji zasadności pozwu,

2. dopuszczenie do zeznań w sprawie wyłącznie strony pozwanej oraz wydanie wyroku wyłącznie w oparciu o stanowisko pozwanego,
3. błędy merytoryczne w uzasadnieniu,
4. wysokość zasądzonych na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesowych.

Wskazując na powyższe, apelująca wniosła o uchylenie wyroku w całości oraz o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację, profesjonalny pełnomocnik strony pozwanej, wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy podnieść, że, w niniejszym postępowaniu, Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 374 k.p.c., zgodnie z którym Sąd II instancji może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, jeżeli przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w apelacji lub odpowiedzi na apelację złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że cofnięto pozew lub apelację albo zachodzi nieważność postępowania.

Ponadto w szczególnym, przewidzianym w art. 391¹ § 1 k.p.c. wypadku apelacji wniesionej od wyroku oddalającego powództwo oczywiście bezzasadne, wydanego na posiedzeniu niejawnym, przyjmującego za podstawę art. 191¹ k.p.c., sąd drugiej instancji może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, nie doręczając odpisu apelacji osobie wskazanej jako pozwany ani nie rozpoznając wniosków złożonych wraz z taką apelacją. Zawarty, w takiej apelacji, wniosek o przeprowadzenie rozprawy, okaże się więc nieskuteczny.

W rozpoznawanej sprawie strony nie wnosiły o rozpoznanie sprawy na rozprawie, a złożone, dotychczas, pisma procesowe i brak złożenia na etapie postępowania II instancyjnego wniosków dowodowych, dawały podstawę do przyjęcia, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadku, gdy głosy stron miałyby się ograniczyć tylko do powtórzenia argumentacji zawartej w pismach procesowych, to wyznaczanie rozprawy tylko w tym celu nie wydaje się uzasadnione. (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 26.06.2018, III AUa 1815/17).

Przechodząc, zaś, do merytorycznego rozpoznania sprawy i odnosząc się do zarzutów apelacji stwierdzić należy, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd II instancji, w pełni aprobując i przyjmując ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, jako własne, jednocześnie stwierdził, że nie zachodzi obecnie potrzeba powielania, w tym miejscu, tych ustaleń.

Stosownie do art. 387 § 2¹ kpc w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji:

1) wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne ustalenia sądu pierwszej instancji, chyba że sąd drugiej instancji zmienił lub uzupełnił te ustalenia; jeżeli sąd drugiej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe lub odmiennie ocenił dowody przeprowadzone przed sądem pierwszej instancji, uzasadnienie powinno także zawierać ustalenie faktów, które sąd drugiej instancji uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej;

2) wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa powinno objąć ocenę poszczególnych zarzutów apelacyjnych, a poza tym może ograniczyć się do stwierdzenia, że sąd drugiej instancji przyjął za własne oceny sądu pierwszej instancji.

Dodatkowo, także, w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia (vide wyrok SN z 5.11.1998r., I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/, por. postanowienie SN z 22 kwietnia 1997 r., sygn. akt II UKN 61/97 - OSNAP 1998 r. Nr 3, poz. 104; wyrok SN z 8 października 1998 r., sygn. akt II CKN 923/97 - OSNC 1999 r., z. 3, poz. 60; wyrok SN z 12 stycznia 1999 r., sygn. akt I PKN 21/98 - OSNAP 2000, Nr 4, poz. 143).

Wynikający z art. 378 § 1 KPC, obowiązek sądu drugiej instancji, nie oznacza konieczności osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji, wystarczające jest bowiem odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia. (vide postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2020 r. ,IV CSK 738/19, opubl. L.)

Sąd podziela, także, prezentowane rozważania prawne i przytoczone przez Sąd Rejonowy na poparcie swojego stanowiska, tezy z orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądy doktryny.

Chybione są, natomiast, podniesione w apelacji, zarzuty.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania, tj. art. 299 k.p.c. podkreślić trzeba, że stosowanie do brzmienia tego przepisu **jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron.**

Z literalnego brzmienia art. 299 k.p.c. , wynika, zatem, bezsprzecznie, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem "posiłkowym", czyli przeprowadzanym jedynie wtedy, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie można uzyskać wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, a w szczególności dowodami z dokumentów i zeznaniami świadków.

W sytuacji, gdy wszystkie istotne dla sprawy okoliczności zostały wyjaśnione nie tylko zeznaniami świadków, ale i dokumentami, to prowadzenie przez sąd dowodu z zeznań jest zbędne, a nawet niedopuszczalne (zob. wyr. SN z 18.8.1982 r., I CR 258/82, L.). Inaczej mówiąc, uprawnienie sądu wynikające z art. 299 in fine aktualizuje się jedynie wówczas, jeżeli sąd uzna, że dotychczasowe rezultaty przeprowadzonego postępowania dowodowego nie świadczą o wyjaśnieniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a ponadto strony złożyły wniosek o przeprowadzenie tego dowodu. Zaniechanie więc przez sąd II instancji zarządzenia przeprowadzenia uzupełniającego dowodu z przesłuchania stron nie dowodzi naruszenia art. 299 k.p.c., jeśli w ocenie tego sądu fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały już wyjaśnione (zob. wyr. SN z 8.12.2000 r., I CKN 1129/99, L.), a także wówczas, gdy strony nie zgłosiły stosownego wniosku dowodowego.

Nie ulega wątpliwości, że z komentowanego przepisu nie wynika obowiązek sądu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, w razie odmówienia wartości dowodowej dokumentom złożonym przez stronę (zob. wyr. SN z 10.11.1998 r., I PKN 425/98, L.).

Z art. 299 k.p.c. wynika jasno, że to Sąd rozpoznający sprawę decyduje o przeprowadzeniu tego dowodu nie będąc związany nawet wnioskami stron w tym zakresie, a więc od decyzji Sądu zależy, czy ten dowód zostanie przeprowadzony, a także kto zostanie przesłuchany w tym trybie.

Kwestia konieczności przeprowadzenia dowodu z przesłuchania strony leży w zakresie swobodnej decyzji Sądu, opartej na analizie materiału dowodowego w zakresie jego spójności i zupełności. Naruszenie art. 299 k.p.c. może

mieć miejsce wtedy, gdy nieprzesłuchanie stron – mimo zgłoszenia takiego wniosku dowodowego przez jedną z nich, albo nawet bez takiego wniosku (art. 232 zd. 2 k.p.c.) – mogło wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących faktu zawarcia oraz treści umowy stron, albo gdy dowód z przesłuchania stron był jedynym dowodem, jakim dysponował sąd (vide wyr. SN z 5.6.2009 r., I PK 19/09, L.).

Jakkolwiek przepis art. 299 k.p.c., przewiduje dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia, to istotą tej regulacji jest przesądzenie subsydiarnego charakteru dowodu z przesłuchania stron, nie zaś określenie kolejności prowadzenia dowodów z uwagi na prawo stron do obrony ich praw. Dowód z przesłuchania stron nie służy umożliwieniu stronie ustosunkowania się do zebranego wcześniej materiału dowodowego, ale złożeniu zeznań o faktach, które nie zostały dostatecznie wyjaśnione i które wobec tego, stosownie do postanowienia dowodowego, mają być, tym dowodem, wyjaśniane. Ustosunkowanie się do zebranego materiału dowodowego następuje natomiast przez wypowiedzi stron niemające charakteru zeznań, a zatem przez złożenie stosownych oświadczeń w ramach instytucji głosów stron uregulowanej przepisem art. 224 § 1 KPC (wyr. SA w Krakowie z 3.3.2015 r., I ACa 616/14, L.).

Omawiany przepis dotyczy tylko takich faktów, które ,w ocenie sądu, są istotne, a nie takich, które jedynie strony określają jako istotne (vide wyrok SN z 28.11.1997 r., II CKN 457/97, L.). W konsekwencji nieprzesłuchanie strony może stanowić naruszenie art. 299 k.p.c. tylko wówczas, gdy mogło ono wpłynąć na wynik sprawy, rozumiany jako wyjaśnienie wszystkich istotnych i spornych okoliczności dotyczących stosunków prawnych pomiędzy stronami sporu, ale gdy dowód z przesłuchania strony był jedynym dowodem, którym dysponował sąd (vide wyrok SN z 18.2.2010 r., II CSK 369/09, L.). (tak Komentarz do art. 299 k.p.c. Zieliński 2019, wyd. 10/Flaga-Gieruszyńska, opubl. Legalis)

W tym stanie rzeczy, aby zarzut naruszenia art. 299 k.p.c. był skuteczny powódka musiałaby wykazać, że w tej sprawie nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron wpłynęło na treść rozstrzygnięcia, zaś takich argumentów powódka nie przedstawiła.

M. S., w wywiedzionym środku zaskarżenia, nie wskazała, jakie okoliczności, miałyby być ustalone, na podstawie jej zeznań, jak również, ich wpływu na merytoryczne rozstrzygnięcie.

Należy także wskazać, że w świetle obowiązujących przepisów Sąd rozpoznający sprawę ma uprawnienie do selekcji dowodów pod kątem ich przydatności dla rozstrzygnięcia sprawy, zatem nie ma obowiązku przeprowadzenia wszelkich dowodów zgłoszonych przez strony, jeśli są one zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie zaś powódka nawet nie złożyła wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron zarówno w treści pozwu jak i kolejnych pismach procesowych oraz na rozprawie.

Z treści protokołu rozprawy z dnia 17.09.2020 r. poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku wynika, że powódka nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych (k. 105).

W ocenie Sądu Okręgowego dowody dotychczas zebrane przez Sąd Rejonowy w postaci: dokumentacji, w tym także załączonej do pozwu a także z akt osobowych powódki oraz z informacji Oddziału Kadr (...) w Warszawie w zakresie sytuacji kadrowej i konieczności przeniesień pracowników na stanowiska(...) jak i również zeznań świadka I. Ś. – bezpośrednio przełożonej powódki, okazały się w pełni wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w rzeczonym postępowaniu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 2004r. w sprawie II CK 349/2002 **to zasadniczo na stronach postępowania spoczywa obowiązek dostarczenia materiału procesowego. To strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne i liczyć na skorzystanie ze środka odwoławczego.**

Podkreślić należy, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. **To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie**

ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6- 7, poz. 76.; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPiUS 1998, Nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11- 12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr.-wkł. 1999, nr 11- 12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1999 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr.-wkł. 2000, Nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, Nr 10, poz. 251). Strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodzenia co do tych okoliczności na niej spoczywał, sąd zaś powinien wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów (zob. wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lutego 2013 r., I ACa 613/12, LEX nr 1294695).

Rozkład ciężaru dowodu ma istotne znaczenie w toku całego postępowania, a nie tylko w fazie wyrokowania; nie jest on uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (por. wyrok SN z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, Nr 9, poz. 147).

Zgodnie z art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 zd. I k.p.c., to na stronie spoczywa ciężar udowodnienia wszystkich istotnych w sprawie okoliczności (art. 227 k.p.c.) i obowiązek przedstawienia wszystkich dowodów na ich wykazanie (art. 3 k.p.c.), jako na osobie wywodzącej z danego faktu skutki prawne (zob. wyrok SN z 17.12.1996r., I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r./6-7/76). Są to naczelné zasady postępowania dowodowego obciążające w postępowaniu sądowym stronę, która z danego faktu wywodzi dla siebie określone skutki prawne. Jeżeli w toku postępowania strona nie udowodni przytoczonych przez siebie twierdzeń, wówczas nie będą one mogły stanowić podstawy zapadłego rozstrzygnięcia.

Ponadto, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2007r. II CSK 332/2007 podniesiono, że powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Zgodnie natomiast z art. 205¹² k.p.c. "jeżeli nie zarządzono przeprowadzenia posiedzenia przygotowawczego, strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, które według przepisów kodeksu mogą dla niej wynikać z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu" (vide E. S. [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom I. Art. 1-477(16), wyd. N, red. M. M., W. 2021, art. 205(12).

Zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, w razie sporu, co do istnienia przyczyn wypowiedzenia, ciężar dowodu spoczywa na zakładzie pracy. Pracownika natomiast obciąża dowód istnienia okoliczności przytoczonych przez niego w celu wykazania, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione." (tak Wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 1977 r., I PRN 17/77, OSNC 1977, nr 9, poz. 172).

Jak już wyżej podkreślono, Sąd Rejonowy dopuścił dowód , załączonych przez stronę, dokumentów, zaś, na terminie rozprawy, poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku strona powodowa nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych.

Wbrew zaś twierdzeniom powódki strona pozwana reprezentowana przez organ -(...)w Warszawie, nie została w niniejszej sprawie przesłuchana.

Przesłuchano jedynie w charakterze świadka, (a nie strony) I. Ś. – kierownika oddziału gospodarczego i zarazem bezpośrednią przełożoną powódki, czyli tak samo jak niegdyś M. S. – pracownicę strony pozwanej.

W ocenie Sądu Okręgowego, wymieniony świadek miał, zatem, pełną wiedzę na okoliczność zakresu czynności powódki, przebiegu jej zatrudnienia i przyczyn zmiany jej stanowiska pracy. Był to świadek wnioskowany przez stronę pozwaną natomiast strona powodowa nie złożyła wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań innych świadków (art. 6 k.c.).

Podkreślić zaś należy, że błędne wskazanie przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia, jako strony pozwanej- sądu orzekającego, stanowiło jedynie oczywistą omyłkę pisarską, gdyż w zaskarżonym wyroku w sposób prawidłowy oznaczono strony niniejszego postępowania, tj. stronę pozwaną jako (...) w Warszawie a stroną powodową jako M. S. i wydano prawidłowe rozstrzygnięcie co do ostatecznie zgłoszonego przez powódkę roszczenia (odszkodowania).

Wyrok zatem został wydany prawidłowo i nie ma podstaw do przyjęcia, że Sąd Rejonowy popełnił błędy w rozpoznaniu sprawy, które znalazły odzwierciedlenie w uzasadnieniu. Wyżej wskazana oczywista omyłka pisarska, w jednym miejscu uzasadnienia, nie miała żadnego wpływu na wynik przedmiotowej sprawy.

Dodatkowo podkreślić też trzeba, że w świetle art. 328 § 2 k.p.c., uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Z powyższe przepisu zatem jednoznacznie wynika, wbrew twierdzeniom powódki, że Sąd orzekający w uzasadnieniu był zobligowany wskazać tylko i wyłącznie fakty udowodnione, na których oparł swoje rozstrzygnięcie a nie wszelkie możliwe, nie mające żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu Okręgowego także nietrafny jest zarzut naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 265). Sąd Rejonowy ustalił bowiem wysokość kwoty należnych stronie, która wygrała proces, kosztów zastępstwa procesowego na podstawie § 2 pkt. 5 (wbrew twierdzeniom powódki wartość przedmiotu sporu przekroczyła kwotę 10.000 zł) i § 9 ust. 1 pkt. 2 (sprawa o odszkodowanie gdzie 75 % z kwoty 3.600 zł stanowi kwota 2.700 zł) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 t.j. z późn. zm) .

Chybiony jest także zarzut apelującej dotyczący naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 357 § 2 k.p.c.

Podkreślić należy, że postanowienie wydane w oparciu o art. 44² pkt. 2 kp.c nie kończy postępowania w sprawie i nie jest wyszczególnione jako zaskarżalne w art. 394 k.p.c., ani w innym przepisie szczególnym.

Na powyższe postanowienie sądu przełożonego, na podstawie którego wyznaczono inny sąd równorzędny do rozpoznania sprawy, nie przysługuje zażalenie (art. 394 i 3941 KPC). (tak komentarz do art. 442 KPC T. I red. S. 2019, wyd. 1/F., opubl. L., vide także postanowienie SN z 28.10.1983 r., II CZ 98/83, LEX nr 8568, (E. Stefańska [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom 1. Art. 1477(16), wyd. IV, red. M. Manowska, Warszawa 2021, art. 44).

W tym stanie rzeczy Sąd słusznie nie pouczył powódki o środku zaskarżenia od postanowienia w przedmiocie wyznaczenia innego sądu równorzędnego do rozpoznania sprawy, gdyż takowy środek jej nie przysługiwał.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszym postępowaniu przyczyny wypowiedzenia zmieniającego umowę o pracę powódce były prawdziwe, rzeczywiste i konkretne.

Za Sądem Rejonowym wskazać należy, że w wypowiedzeniu zmieniającym pracodawca jako przyczynę wskazał zmianę komórki organizacyjnej oraz zakresu powierzonych obowiązków służbowych.

Z ustalonego przez Sąd Rejonowy w sposób niewadliwy stanu faktycznego, wynika, że przeniesienie M. S. na stanowisko (...) miało na celu wsparcie pionu orzeczniczego w (...) w Warszawie dotkniętego poważnymi brakami kadrowymi, powyższe wynika wprost z pisma Oddziału Kadr (...) w Warszawie a dodatkowe także z zeznań świadka.

Tym niemniej nie uszło uwadze Sądu Rejonowego, że na podjęcie decyzji o wypowiedzeniu dotychczasowych warunków pracy mogły w pewnym stopniu mieć wpływ uwagi do pracy powódki związane z niewykonywaniem przez nią poleceń służbowych. Jednakże faktycznym powodem jej przeniesienia była wskazana wyżej i udokumentowana trudna sytuacja kadrowa Wydziałów (...) w Warszawie z powodu braków pracowników należących do grupy stanowisk wspomagających pion orzecznicy.

Powódka nie była jedynym pracownikiem przeniesionym z oddziałów na stanowisko (...) wspomagającego pion orzecznicy wraz ze zmianą przydziału służbowego (skierowanie do pracy w Wydziałach). W tożsamej sytuacji znalazły się poza nią także trzy inne osoby zatrudnione w oddziałach (...) w Warszawie.

W tym stanie rzeczy uznać w ocenie Sądu Okręgowego należy, że pracodawca wykazał w toku prowadzonego postępowania prawdziwość podanej przyczyny wypowiedzenia zmieniającego.

Słusznie zatem Sąd Rejonowy oddalił powództwo o odszkodowanie.

Z uwagi na wskazane okoliczności, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację powódki jako bezzasadną.

O kosztach postępowania za II instancję orzeczono na podstawie o art. 98 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz.265).

Przewodniczący: Sędziowie:

K.B